

Határtalanul! projektnapló

A Kirándulás előkészítése

2013.szeptember 12.

Összevont szülői értekezlet a József Attila Nyelvoktató Nemzetiségi Iskola 7. osztályaiba járó gyerekek szüleinek, melyben tájékoztatják a jelenlévőket arról, hogy a „Határtalanul Pályázat” sikeres lett, így 2014.május 19-23 között a gyerekeknek lehetősége nyílik arra, hogy Erdélybe, ezen belül a régi Háromszék megye területére kiránduljanak. A kirándulás programját a szülők megkapták, a szükséges tennivalók listájával (pl. személyi igazolvány készítése stb.)

2014. március vége

A kirándulás iskolai szervezési munkáinak előkészítése, feladatok kiosztása, órarend-, terem-, időpont-egyeztetés.

Gyerekekkel a felkészülési szempontok megbeszélése, kiselőadások, szemelvények, forrásanyagok kiosztása.

2014. április vége

A felkészülések figyelemmel kísérése, segítése,

Az előkészítő órákon résztvevő tanárok egyeztető értekezlete, koncepció megbeszélése, tantárgyankénti hangsúlyos pontok kijelölése

Amiről szó kell essék:

1. Háromszék földrajzi elhelyezkedése, természeti földrajza, népességföldrajza, népesség megoszlása, asszimiláció, székely autonómia, a székelyek nagy menetelése (2013. 10.27. Kőkös-Bereck) FÖLDRAJZ
2. Az I. világháborút lezáró békekötés következményei, hatása a XX. század további évtizedeire A szocializmus és Ceausescu belpolitikájának hatása Székelyföld és a Partium magyar lakosságának életére. A XXI. század magyar nemzeti törekvései TÖRTÉNELEM
3. Erdélyi magyar irodalom otthon maradtak emigráció
Wass Albert: Üzenet haza
Kányádi Sándor: Nyergestető
a két vers elenzése, feldolgozása, értelmezése a szerzett ismertek alapján IRODALOM
4. Építészeti, iparművészeti, népművészeti kincsek Háromszékben – művészettörténeti ismertetés RAJZ és VIZUÁLIS NEVELÉS
5. A Székely himnusz megtanítása ÉNEK-ZENE

6. A külföldön való viselkedés alapszabályai	ETIKA
7. a megemlékezés koszorúinak elkészítése	TECHNIKA

Fakultatív előkészítő tevékenység megszervezése

Erdély kincsei a Magyar Nemzeti Múzeum állandó kiállításában

- Kapcsolatfelvétel a múzeum munkatársaival
- Speciális feladatlap elkészítése
- foglalkozás időpontjának megbeszélése, egyeztetése, busz rendelése

2014. május 12.

Határtalanul! előkészítő órák lebonyolítása

Osztályonként külön órarenddel a fent vázolt témákat ppt bemutatók, térképek, fényképek felhasználásával (diák-tanár együttes kooperációjával) 4 tanítási óra időtartamban Lásd a mellékletek szerint!

2014.május 14.

Határtalanul! fakultatív előkészítő tevékenység a Magyar Nemzeti Múzeumban.

1. A kiállítás erdélyi tárgyainak önálló felfedezése feladatlap segítségével, amelyet az iskola múzeumpedagógusa állított össze.
2. múzeumpedagógiai foglalkozás, mely Erdély aranykorát mutatja be használati tárgyak és viseletek segítségével.

2014. május 19. 3.00óra

Kezdődik az utazás!!!

Innentől átadom a szót a gyerekeknek

A Tündérkert csodáinak nyomában

Tanulmányi kirándulás Háromszék tájaira

Még soha nem keltünk ilyen korán. Éjjel 3.00 órakor indult a busz az erzsébeti Interspar parkolójából. Tulajdonképpen nem is igen aludtunk, hiszen izgatottak voltunk az utazás miatt, azért, mert féltünk, hogy elalszunk és lemaradunk. Azt, hogy milyen messze megyünk csak akkor kezdtük sejteni, amikor megtudtuk az indulási időpontot.

Szerencsésen bepakoltuk a csomagjainkat, két fiatal gépkocsivezetőnk segített ebben, integettünk szüleinknek, és már gurultunk is az M5-ön a határállomás felé, amit röpké 3 óra alatt el is értünk. Útközben felkelt a Nap. Még sosem láttunk napfelkeltét, irtó nagy élmény volt, készítettünk is róla néhány képet.

Pár gyereket kivéve még nem talákoztunk olyan országhatárral, hol határőrök kérték az úti okmányokat. Kicsit félelmetes volt, megkönnyebbültünk, amikor mindent rendben találtak, és folytathattuk utunkat. Másik három óra, és már Déván voltunk. Amikor megláttuk a várat, szerettünk volna felmenni, de sajnos idő hiányában nem lehetett. Itt csatlakozott hozzánk idegenvezetőnk, Sebestyén Zita, aki nagyon kedves fiatal lánynak látszott, és mint kiderült az is volt. A következő öt napban tőle hallottunk minden érdekességet, hozzá fordulhattunk, ha valami problémánk volt. A románlakta területeken segített nekünk szót érteni a helyiakkal. Szóval rövidesen kiderült, pótolhatatlan.

Festményekről (Wagner-Ligeti: Hazatérés a vadászatról), képekről már ismertük a vajdahunyadi várat – no, meg a városligeti épületben is sokszor voltunk már – ezért izgatottan vártuk, hogy az igazít is megláthassuk. Elég lehangoló út vezetett hozzá, bár mint megtudtuk, sok romos gyárat már elhordtak a vár környékéről. A várkastély azonban gyönyörű! A hosszú völgyön átívelő híd, amely a bejárathoz vezet, megalapozta a hangulatot. Belépve a kapun a Hunyadiak korába kerültünk. Helybeli idegenvezető mutatta be a várat magyarul, minden zegét-zugát bejártuk. Az egyik bástyában korabeli fegyverek másolatait foghattuk kezünkbe, kardokat, alabárdokat, lándzsákat, harci baltát, pajzsokat. Persze ezekkel azonnal fényképek készültek. A másik izgalmas hely a Kínzókamra és a börtön volt. Nagyon megijedtem először, mert viaszbábukon mutatták be az eszközöket, és igen élethűre sikerültek. Persze utána jót nevtünk rajta. A kútnál, a kápolna falában van egy kő, amelyben török (arab?) írásjelek olvashatók. Állítólag a kutatásért rabok vésték bele, akiknek a kútásásért cserébe szabadságot ígértek, de hiába csinálták meg a kutat, nem kapták meg.

A várlátogatás után megvettük első ajándéktárgyainkat is a vár aljában lévő bazárban.

Kicsit felfrissültünk és már nem is tűnt hosszúnak a ránk váró buszozás, egészen addig, amíg meg nem tudtuk, hogy még legalább 4-5 órát utazunk Brassóig. Hajni néni, a 7.a ofője Brassóban született és élt még egyetemista korában is, csak azután települtek át Magyarországra. Már ez is érdekessé tette a várost. Aztán messziről látszott a Cenkre fel-

állított BRASOV felirat, amelynek hollywoodi filingje volt, de tetszett. A belvárostól kicsit messzebb állt meg a busz, ezért a mindennapi életbe is bepillanthattunk. Az üzletek hasonlóak, mint náluk, és az emberek is hangulatuktól függően vidámak, vagy szomorúak. Ahogy közeledtünk a Fő térhez, egyre gondozottabbak és színesebbek lettek az épületek. Persze nincs mindegyik rendben, de látszik az igyekezet. Amikor kitértünk a városközpont, ragyogott a napfénytől. A városháza óratornyán hetet mutatott a mutató. Ez azt jelentette, hogy már nem kell sietnünk, mert a Fekete templomot bezárták az orrunk előtt. Különösen Ági néni nehezményezte, mert nagyon szerette volna látni a híres szőnyeg gyűjteményét. Abban reménykedett, hogy most végre sikerül bejutnia, mert eddig még sohasem találta nyitva. Hát, ez most sem sikerült. Helyette a reklám medvével vigasztalódhatott, bár az nem volt az igazi. Sok érdekeset hallottunk Salamon királyról meg a koronáról, amit egy korhadt fába rejtett, ezért lett a város címere kék pajzson fa gyökerei felett lévő aranykorona. A Fekete templom neve is érdekes, nem gondoltam volna, hogy a tűzvész után a falán maradt koromról kapta.

Lefényépezkedtünk a Honterus szobra előtt, aki középkorban bibliát tart mostmár mindig. A Katalin-kapu a város egyik kapuja volt. Helyes kis fiatornyai miatt én biztos mindig ezen a kapun közlekedtem volna. A zezugos utcákon bolyongtunk egy darabig, és elmentünk a Cérna utca bejárata mellett is, visszafordultam, mert nem hittem el, hogy ilyen keskeny utca is létezik. Sokkal keskenyebb a szentendrei Ráby köznél is. Buszunk a városfalon kialakított sétányon várt ránk, így arra is volt módunk, hogy egy darabon a városfa-

lon sétálgassunk. Már nagyon fáradtak voltunk, és szerettünk volna minél előbb megérkezni a szálláshelyre. De az még legalább háromnegyed órányira volt. Felkászálódunk hát a buszra, és arra gondoltunk, vajon milyen lesz a szállás.

Amikor megérkeztünk sepsiszentgyörgyi Park Hotelbe, pillanatok alatt elosztottak minket szobáinkba, gyors kézmosás, és már mehettünk is vacsorázni. A szálloda és étterem tulajdonosa kedvesen köszöntött bennünket a terített asztalnál, és elmondta, hogy a menünket igyekezett úgy összeállítani, hogy az erdélyi ízekkel is megismerkedhessünk. Mi már nem bántuk volna, ha ez a valóságban is megtörténik végre. Aztán jóillatú, tárkonyos, forró levest

kaptunk, Parasztsorbát. Mindenkinek nagyon ízlett, bár tényleg szokatlan volt az aromája. A második fogás zöldséges párolt hús volt és utána frissen sült fánkot kaptunk. Kicsit elpilledve hallgattuk a másnapi teendőkről az eligazítást. Persze a szobákba érve feléledtünk, de csak csendben beszélgettünk, hiszen a lelkünkre csomózták, hogy hagyjuk a többi vendéget aludni, mert mire mindennel végeztük, 11 óra is elmúlt.

Ez volt az első napkrónikája.

2.nap

Mindig akkor kell felkelni, amikor a legjobban esne az alvás. Hiába, nem aludni jöttünk! Különben is a mai napunk sokálomásos kirándulás lesz. A Sepsiszentgyörgytől keletre lévő területeket fedezzük fel, az Orbai- és Kézdiszéket. "Aligacska" fél óra buszozás után már ott is voltunk az első helyen, Zágóban. A Szentkereszty kúriában

találtunk rá a Mikes Kelemen emléket őrző szobára. A Művelődési ház igazgatója fogadott minket, és nagyon meglepett, hogy először is köszönetet mondott azért, hogy itt üdvözölhet minket. Itt gondoltam rá először, hogy lehet, nem csak nekünk jó, hogy itt vagyunk? Hogy igazán örülnek nekünk, és mi valami mást is jelentünk az itt élőknek, nemcsak látogatókat, turistákat! Szívből jött a köszönet. Azután megnéztük a Mikes emlékszobákat, a legkülönlegesebb tárgy számomra az a kis koporsó volt, amelyben Mikes Kelemen sírjáról hozott földet tartottak. Vajon miért nem hozták még haza, amikor mindig hazavágyott? Nem lehet pénzkérdés!

Az emlékszoba meglátogatása után a kertben megkoszorúztuk Mikes Kelemen mellszobrát, de előtte elmagyarázták, hogyan kell koszorúzni. Még sosem csináltuk ilyet, ezért szükség volt az okításra. Első koszorúnkat Kovács Réka és Pongrácz Fanni helyezték el, mi pedig körbeálltuk a virágágyást, aminek közepén áll az emlékhely. Eljöttünkben egy szépen felújított, régi tűzoltóautót is megcsodáltunk.

Csak a szomszéd faluk egyikébe kellett átmennünk, máris egy nagy magyar tudós emlékhelyére érkeztünk. Kőrösi Csoma Sándor szülőhelye szintén zarándokhely napjainkban. Ő, aki Csomakőrösről elindulva világhírű lett, bárki példaképe lehetne. Talán az enyém is. Olyan távolinak tűnik a tibeti-angol szótár jelentősége számomra, nekem fontosabb, hogy meg akarta keresni nyelvünk eredetét, és eljutott a Himalájába, ahová én is el szeretnék menni (bár Gellért-hegyen is pattog a fülem a magasságkülönbség miatt).

Háromszék jelenlegi neve Kovászna megye.(Covasna) Már régen híres gyógyvizeiről és Pokolsárnak elnevezett mofettájáról. Ilyen mofettát nem lehet mindenütt látni, ezért is jöttünk ide. Vulkanári utóműködés eredménye, régen fürdőként is használták. Ma már fémrácsokkal le van fedve, és a mellvéden áthajolva lehet megszemlélni. Bugyborékol a barnás, agyagos víz, melynek kissé kénes illata is van. A főtéren található még egy ivóház is, ahol több csapból is állandóan ömlik a víz. Amikor jól megfigyeltük, kiderült, hogy három forrás vize van itt befolgalva, és mindegyiknek az íze más. Valamennyit végig kóstoltuk, nem mind ízlett, de meg

lehet biztos szokni. Az egyik kifejezetten sós volt. Az ilyen természetes szénsavas ásványvizet borvíznek hívják erre felé.

Szomjunkt oltottuk és ismét új cél felé indultunk. Gelencén egy árpád-kori templomot kerestünk fel. Már várt a sekrestyés néni, aki bemutatta a templomot. külön elmagyarázta a falfestményeket, amelyek az erre felé igen tisztelt és szeretett magyar szent királyt, László tetteit örökítik meg. Felmegettünk a karzatra, és kipróbálhattuk az orgonát is.

Még egy települést néztünk meg délelőtt, bár ez már inkább délben volt, Kézdivásárhelyt. Már az előkészítő órán is szó volt róla, hogy utcáin csak magyar szót hallani, Ez így is van. Mindenki magyarul szólt hozzánk. Megkérdezték honnan jöttünk, hány évesek vagyunk, miért pont ide látogattunk el? Azért, mert Gábor Áron itt szervezte meg az ágyúöntő műhelyt 1848-49-ben. A Fötér középontjában áll a szobra, amelyet szintén megkoszorúztunk. Mindig egy öregebb embernek képzeltem, de a szobor felirata szerint csak 34 éves volt, amikor meghalt a kökös csatában. A szállásunkhoz vezető út a Megyeháza épülete mellett vezet el, ahol elhangzott az a bizonyos mondat, „Lesz ágyú!”

A Kézdivásárhelyiek furfangos módon növelték meg piacterüket. Udvartereket hoztak létre, ezáltal bővítve a eladási lehetőségeket. Jó ötlet, azt hiszem a ma divatos passázsok is ezen alapulnak, ennek továbbfejlesztett formái.

A kézdívásárhelyi séta után már nagyon éhesek voltunk, így hát megálltunk ebédelni. Ez nem éttermet jelentett, hanem a magunkkal hozott kenyeret kentük meg, és pakoltuk meg mindenféle jóval, paprikát és uborkát is ettünk hozzá. Az étvágyunk is megjött a jó levegőn, hat kiló kenyeret falatoztunk be, ami szép teljesítmény volt.

Jóllakva érkeztünk a Bálványos hotelhez, ahol buszunkat hátrahagyva, hegyi ösvényen értük el a Büdös-barlangot. Szó, ami szó, nem volt ibolya illata. Idegenvezetőnk, Zita egy öngyújtóval mutatta be, miért életveszélyes, ha valaki túl mélyre hajol az üregben. Kb. combközépig ér a széndioxidos-kéndioxidos-kénhidrogénes gázelegy, ahol az ember nem kap levegőt. Halott kék és zöld bogárcák is szemléltették ezt a jelenséget. Egy idő után hozzá lehet szokni az „illathoz”, de ez tőlünk nem mindenkinek sikerült. Jó, hogy lefelé is meg kell tenni az erdőben a kellemes sétát a jó levegőn, kitisztult a tüdőnk és az orrunk a friss erdőillattól.

Ismét természeti látnivaló következett, a Szent Anna-tó. Láttunk képet róla, de nem gondoltuk, hogy ennyire gyönyörű. Figyelttem, amikor megpillantotta a tavat, mindenki elhallgatott. Nem sokáig, de elhallgatott. Szerencsére jó idő volt, legalább a lábunkat megmárhattuk a kristálytisza vízben. A tó keletezéséről az igazságot, a földrajzi, földtani folyamatokat is megtudtuk, de a legenda sokkal szebb a valóságnál.

Az utolsó hely, amit ma felkerestünk nem Háromszékben van. Kányádi Sándor verséből, amit az iskolában magyar órán ismertünk meg, tudjuk, hogy Csik- és Kászonszék határán terül el Nyerges-tető. 1849. augusztus 1-jén Tuzson János alezredes vezetése alatt 200 honvéd vívta itt a szabadságharc utolsó a csatáját. A székelyek élethalálharcot vívtak az osztrák és orosz csapatokból álló ellenséges hadsereg ellen. A kisszámú székely hadsereg, önfeláldozó küzdelmük ellenére vereséget szenvedett az ellenségtől egy kászoni származású román ember árulásának következtében. Rengetegen életüket veszítették a harcosok közül. Erre az emlékhelyre jöttünk el, hogy emlékezzünk rájuk. A 7.c-ből négy fiú megtanulta a Kányádi verset, és elmondta az emlékműnél. Mi többiek pedig meghallgattuk a koszorúzás előtt.

Itt történt, hogy Nikolasz elfelejtette, hogy nincs korlát az emlékmű körül és hátralépett. Nagyon megijedtünk, amikor eltűnt mellőlünk, de szerencsére „csalánba nem üt a ménkű”, épen sétált vissza hozzánk.

Ugyancsak elfáradtuk a nap folyamán, így nem csoda, ha szívesen értünk haza, Ismét finomat vacsoráztunk, és természetesen alig figyeltünk a programmegbeszélésen, elfáradtunk. Ma többet, idejében elalszunk, fogadkoztunk. Volt, aki betartotta.

3. nap

Ma egy kicsit lazább napunk lesz, mert Sepsiszentgyörgyön leszünk a nap nagy részében. Mindjárt reggel a Mikes Kelemen Liceumba megyünk, ahol az egyik igazgatóhelyettes mutatja be az épületet és az iskola profilját. Kedves hölgy, kiderül, hogy ő is ide járt valamikor. A bejáratnál egy hatalmas zöld tábla fogadja a belépőt, rajta fehér betűkkel csupa jó dolgot jelentő szó van felírva. Ilyenek hogy: barátság, magyarság, hűség, bajtársiasság, kitartás, szeretet, stb. Az épület egy kicsit hasonlít a mi iskolánkra, kb. akkor is épült, de jóval nagyobb. Hatalmas udvarán modern sportpályák vannak, minden sportág képviselve van. Könyvtárunk is számottevő. Színpadukon kezdődött az Osonó Színházi Műhely ma már világhírű pályafutása. (Mi is szerettük volna megnézni egy előadásukat, de sajnos egy marokkói fesztiválra kellett utazniuk. Úgy tudom, hogy szeptemberben, ha Pesten lesznek, eljönnek az iskolába, és eljártsszák az előadást.) Az évvégi hajtás közben is találtak egy órácskát arra, hogy megismerkedjünk a velünk egykorú iskolásokkal. Leghamarabb a sport hoz össze bennünket, ezért a fiúk fociztak, a lányok pedig kihívták a Mikeseseket egy kosármecssre. Azt nem tudták, hogy pont ez a korosztályos bajnok csapat az országban. Alaposan elpáholták őket! De azért nem volt harag.

A szűkre szabott barátkozás után a Székely Múzeumban vártak bennünket. Az időszaki kiállítás Gábor Áron emlékét idézte. A legérdekesebb tárgy az egyetlen megmaradt rézagyú (amelyik különben bronzból készült). Sok mindent megtudtunk Gábor Áronról, aki többek között még a bútorkészítéshez is értett. A múzeum egyik régésze vezetett minket az állandó kiállításban végig. Nagyon szép cserépedényeket láttunk az őskorból. Utána a népművészeti kiállítást néztük meg. Itt legjobban a makett házak tetszettek, amelyek kis bútorokkal be is voltak rendezve.

A múzeumban még egy időszaki tárlat volt, ez a rovarokkal foglalkozott. Az intézmény múzeumpedagógusa interaktív foglalkozást tartott nekünk, mindenféle polifonból készített, fejre húzható csápok és szájszervek találtak gazdára, miközben megtudtuk, hogy

melyik rovarra melyik jellemző. Vidám, jó hangulatú múzeumi foglalkozás volt.

Sepsiszentgyörgynek van egy régi, kerített falú vártemploma. Ide is ellátogattunk. A kántor úr fogadott bennünket, aki nemcsak a templom történetét mesélte el, hanem egy rövid orgonakoncertet is rögtönzött. A koncert végén orgona kísérettel elénekeltük a magyar és a székely himnuszt. Szép volt! Örültünk, hogy az iskolában Ildi és Barbara néni megtanította nekünk, tök ciki lett volna, ha nem tudjuk.

Úgy volt, hogy a templomból rögtön kimegyünk a közeli Sugásfürdőbe, de ismét közbeszólt a véletlen. Hét közben, amikor nincs forgalom, csővezetéket fektetnek

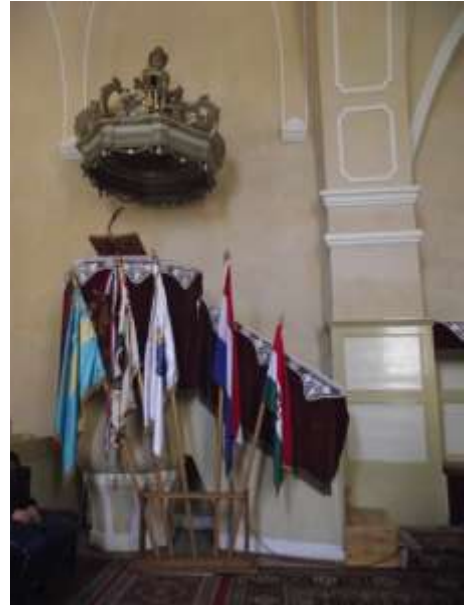
le, ezért az utat lezárják. A kerülő úton a buszok nem tudnak járni, ezért ez a program elmaradt. Az ebéd azonban nem, ezt a szállodában, az udvaron szolgálták fel tanáraink, és szorgalmas osztálytársaink. Közben történt egy kis malőr, Bánfi Panniék alatt leszakadt a hintaágy. Mit volt mit nem tenni, odakellett menni elmondani a tulajdonoshoz, mi történt. A megcsináltatásra nem igazán volt pénzünk, de nem is kellett. Hogy örökre emlékezetes maradjon, az öt résztvevőnek este le kellett mosogatnia a kárt, a szó szoros értelmében.

bácsit megkérte, hogy segítsen helyet keresni. Két házzal arrébb egy iskola, a Kós Károly Szakképző Iskola volt, ahová bekéredzkedtünk focizni. Nagyon szívesen beengedtek, sőt mindjárt partnereket is találtunk, akik ellen játszhattunk. Jó volt egy kicsit mozogni. Marcsi néni állítottuk a kapuba, igen ügyesen védett, csak az volt a baj, hogy valahányszor meglátta a labdát, becsukta a szemét.

A meccs után Városismereti versenyt rendeztek tanáraink nekünk. Az induló állomás a már ismert Székely Múzeumnál volt. és az Erzsébet parkban volt a cél. Közben felfedeztük Sepsiszentgyörgy központját, megismertük a várost. A sétáló lapot Olívia néni készítette.

A verseny után megint finom vacsora várt ránk, házi citromos kaláccsal. Az ebédlőben vacsora után megtudtuk, hogy kik lettek a

városismereti verseny győztese, a 7.b osztály egyik lánycsoportja, Pongrácz Fanni, Kovács Réka, Bánfi Panni és Hajdú Enikő. Nyereményük egy-egy tábla csoki és Sepsiszentgyörgy térképe volt. Még egy kis szabadidőnk is adódott, miután viszonylag korán vacsoráztunk. El-

megettünk sétálni. kilencre kellett hazajönni, mert akkor még világos volt.

Mire hazajöttünk a mosogatóbrigád is végzett. Az asztal leszedése és a poharak mosogatása volt a feladatuk. Elbeszélésük alapján nagyon jó hangulatú munka volt. A holnap reggeli terítést is ők végezték el, reggelinél láttuk, hogy abszolút profi módon. A számla ki lett egyenlítve.

4. nap

Ma ismét kirándulunk. A múlt héten testvérvárosi találkozó volt Pesterzsébeten, amin részt vettek a bölöniek is. A látogatást most mi viszonzjuk, hiszen délelőtt a bölöni iskolába megyünk. Természetesen a város nevezetességeit is megnézzük majd.

Kívülről az iskola olyan igazi iskola volt. se nem szép, se nem csúnya emeletes épület. Belül csupa kedvesség, figyelem, jóakarát. Megint azt éreztük, hogy fontos, hogy odamentünk, fontos, hogy gondoltunk rájuk. Szeretnek minket érte. Az egész iskolát végigjártuk,mondhatni pincétől a padlásig. Együtt énekeltünk, az egyik kislánynak különösen szép hangja volt, és a dallamot is másképp, székesen énekelte. Sanyi, aki az egész kirándulás alatt mindenhová magával vitt legalább két sakk-készletet, azonnal talált partnert egy gyors

partinhoz. Az iskolába felső tagozatos nagyon kevés van, mert hatodikban elmennek a környező nagyobb városok gimnáziumaiba, líceumaiba.

Az iskola Bölöni Farkas Sándorról van elnevezve, akit Erdély utolsó polihisztora-ként emlegetnek. A templom mellett szobrot is állítottak neki, elmentünk hát oda és elhelyeztük koszorúnkat a szobor aljánál. Utána a polgármester úr meghívta az egész társaságot egy kis frissítőre a helyi étterembe. Még

ebédsomagokat is kaptunk, ami később igen jónak bizonyult, ugyanis a Vargyasi-szorosba tervezett ebédünket elmosta egy vihar, így csak a a buszba magunkkal vitt elemózsiát ettük meg. Késői ebédet, vagy korai vacsorát (ahogy tetszik) tálaltak a szálláshelyünkön, így egyelőre ez is elverte az éhünket.

Ha az Orbán Balázs-barlanghoz nem is jutottunk fel, azért Vargyas legnagyobb nevezetességével, az unitárius templommal megismerkedtünk. Itt is helyi idegenvezetőnk is volt, aki a felekezeti különbségeket is megvilágította. A templom minden tárgyát a helyi bútorkészítő és festő családok készítették el. Az asszonyok gyönyörű nagyírásos hímzésekkel és piros-fekete szöttesekkel járultak hozzá a berendezés szépségéhez.

kint lévők a buszban falatoztak, annyira esett az eső, Pedig lehetett volna még mit nézni a településen.

Vargyasról Kisbaconba mentünk, már nagyon vártuk ezt a helyszínt. Valamennyien Benedek Elek meséin, mesegyűjtésein nőttünk fel, és szerettük volna látni hol élt és dolgozott. A szomorú idő sem vette el a kedvünket, örömmel és kíváncsian érkeztünk meg a házhoz. Nagy meglepetésünkre egy idősebb hölgy fogadott bennünket, akiről kiderült, hogy Benedek Elek dédunokája, aki maga is tanárnő volt. Itt született ebben a házban és most is itt él. Leültetett a szőnyegre minket és el kezdett mesélni. Ittuk minden szavát, mély csendben volt mindenki.

Közvetlenül a templom mellett mese-szép székelykapun lehet bejutni a Sütő család portájára, melynek tiszta szobájában néprajzi kiállítást rendeztek be a ház lakói. Minden itt látható tárgyat a család tagjai készítették, hiszen 400 éve gyakorolják a bútorkészítés és -festés, valamint a fāfaragás művészetét. Miután a szobába egyszerre 20 ember fért el, két csoportban történt a látogatás. Az éppen

Előbb elmondta történeteit, azután szétnézhet-tünk a házban. A dolgozó szoba felett egy idé-zetet olvashattunk, le is fényképeztük, elhoz-tuk haza az üzenetet, hogy mindenkinek el-mondhassuk. Az emlékoszlopnál elhelyeztük virágainkat. A házhoz vezető út elején, a pa-don üldögélő Elek apó szobránál is lefényképeztünk, egyenként és csoporto-san.

Az idő is jobbra fordult, így már napsütésben értünk vissza a szálláshelyre. A kertben terítettek számunkra, mert a rendezvényteremben éppen Kokó (Kovács István) tartott beszél-gető estét. Szórádi Ádám szerzett is tőle egy autogrammot. A korai vacsora lehetővé tette, hogy ismét kimehessünk a városba, néhány ajándékot venni, sétálhatni. Újabb focimeccs is szerveződött, megint a Kós Károly iskolában. Ma azonban még a pakolást is meg kellett ejte-ni, mert holnap reggel indulunk haza. A pakolás után tábortüzet raktunk, és a sötétben a tűz mellett beszélgettünk, énekeltünk, búcsúztunk Sepsiszentgyörgytől. Nagyon hangulatos, kel-lemes este volt.

5.nap

Ma korán keltünk, csomagjainkat levittük a recepcióhoz, de addigra már rendbetettük a szobákat. Gyorsan megreggeliztünk, beraktuk a buszba. Tanárainknak nagyon megdicsérték bennünket, mert rendes gyerekek voltunk, tisztán hagytuk ott a szobákat. Örültünk a dicséretnek.

Hazafelé először a fehéregyházi Petőfi emlékműnél álltunk meg. Ez az a hely, ahol utoljára látták életben a költőt, a forrásnál. Megemlékeztünk 1848-49 hőseiről, és koszorúkat is elhelyeztük. Közösén elmondtuk a költő „Egy gondolat bánt engemet” című versét. Érdekes dolog történt közben. Egy magyar házaspár két kisgyerekekkel szintén megállt az emlékműnél. Csendben megvárták és meghallgatták a mi megemlékezésünket, majd virággal a kezükben a gyerekek is odajöttek és letették azokat. A szülőkkel beszédbe elegyedtünk, és megtudtuk, hogy ők Erdélyiek, és „tanítják magyarnak lenni a gyerekeket”.

Fehéregyháza közel van Segesvár. A szász város régi, hegyen lévő óvárosához hosszú lépcsősor vezet. Az óratorony felől értünk fel, rögtön a gótikus templom mellé. Az öreg házak szépen rendbe rakva sorakoztak egymás mellett az apró utcák két oldalán. Minket legjobban Drakula gróf, azaz Vlad Tepes szülőháza érdekelt, ahol most étterem működik. Volt, ahol egy sarokházon festett szarvas test látszott a tető alatt, és a saroknál faragott szarvas fej kapcsolta össze a két oldalra festett szarvas testet. Éppen ballagás volt az óvárosban, diákok és szüleik sétálgattak virágcsokrokkal.

Újabb hosszú buszozás után érkeztünk meg előbb Tordára, ahol ebédeltünk egy parkban. Közben, ha messziről is láttuk a Tordai-hasadékot. Ennek kapcsán újrhallgattuk a Szent László legendát. Nagyon szeretttük volna közelről is látni, De sajnos az időnk véges volt, majd máskor megnézzük, ha erre járunk.

Verőfényes napsütésben érkeztünk meg Kolozsvárra, és úgy gondoltuk, hogy minden felesleges dolgot a buszon hagyunk, hogy könnyebben mozoghassunk. Először Mátyás király szülőházához mentünk, ahol nem lehetett koszorút lerakni, mert hiányzott a tábla mellől a kampó, amire fél lehetett volna akasztani. A földre nem akartuk letenni, mert azt hamarosan felrúgták volna, hiszen nagy tumultus volt a belvárosban.

Éppen Kolozsvár Napokat tartottak, és mindenféle rendezvények voltak, rengeteg emberrel megtudtuk, hogy nemcsak Hunyadi Mátyás született Kolozsváron, hanem Bocskai István is, ráadásul szemben van a két ház egymással. Kolozsvár meghatározó épülete a Szent Mihály templom. Furcsának találtuk, hogy tornya az oldalán van, nem a bejárat fölött. Kívülről és belülről egyaránt szép épület. Mellette, a tér felé néz Fadrusz János Mátyás király szobra. Fényképen már sokszor láttam, de nem tudtam, hogy ilyen nagyok az alakok rajta. Emlékszem, egyszer a Nemzeti Galériában egyszer láttam egy fejtanulmányt a szoborról, akkor nagyon nagynak tűnt, de nem tudtam, hogy ez az eredeti méret. A koszorúnk elhelyezése után Zita, az idegenvezetőnk, aki kolozsvári, elvitt minket kedvenc fagyizójába, ahol tényleg nagyon finom volt a fagyalt.

Utána folytattuk a városnézést, ami inkább vásárnézésbe csapott át, mert a Bolyai-Babes Egyetem környékén kirakodóvásárt is rendeztek. Nagyon szép és kissé drága tárgyakat lehetett itt venni. A Házsongárdi temetőnél találkoztunk volna a buszunkkal, de a forgalom eltérések és a pénteki csúcs miatt iszonyatos dugó alakult ki. Az autók meg sem tudtak mozdulni. ezért úgy gondoltuk, hogy inkább gyalog átsétálunk a Szamos partra a Magyar Színházhoz, mert gyalog fél óra alatt odaérhetünk a buszhoz.

Nem számoltunk azonban azzal, hogy derült égből érkező villámcsapás után nyakunkba szakadt az eső. Akkora, hogy alig láttunk az orrunkig. Az esőkabátokat persze benn hagytuk a buszban, megpróbáltunk ugyan az eresz alá állni, de nem sok sikerrel. Szerencsére volt néhány esőkabát, ezeket terítettük a fejünk felé. Nagyon sajnáltuk a forgalomirányító rendőröket, pillanatok alatt bőrig áztak. Közben egy autó is kigyulladt, azt hiszem taxi volt, úgy kellett eloltani. Elég félelmetes volt. Az eső kb. másfél órát tartott, még szemetelt, amikor elindultunk a busz felé.

Este 8-ra értünk a színházhoz. Ekkor telefonáltak a bánffyhungyadi templomból, hogy nem tudnak tovább ránk várni, bezárják az épületet. Ennek nem örültünk, de sajnós a mi nem értünk idejében oda. Kívülről azonban megnéztük, a kopjafákat is. Nemcsak ezeket láttuk, de az elhíresült „Cigánypalotákat” is.

A Királyhágónál ismét megálltunk, hiszen már mindenki nagyon éhes volt. Ismét megkentük a kenyereket, és jóízűen falatoztunk. A panoráma Erdély felé csodálatos volt. Ott ért bennünket a naplemente is, szinte egyik pillanatról a másikra sötét lett. Napfelkeltével kezdődött az utazás, naplementével végződött. Nehezen hagytuk magunk mögött Erdélyt, de örültünk annak, hogy itt járhattunk. Hosszú-hosszú buszutazás után éjjel 2.10 perckor érkeztünk meg

Erzsébetre, ahol izgatott szülők vártak ránk, hajnalig szóval tartottuk meséinkkel őket.

Köszönjük hogy ott lehettünk!

